



# МОГИЛЯНСЬКА КРИЦЯ

Вересень-Жовтень 2003

№ 11

## RED-колонка

### 3.3.3.3.

... Виконавець – редактору. Звіт про операцію під кодовою назвою 3.3.3 Питання "Чи є Братство?" відтепер не може бути вирішено суб'єктивно серед новобранців НаУКМА. 25-ий кадр презентації здійснив свою місію. Ідея Братства буде жити в підсвідомості. Вона буде мотивувати свідомі вчинки. Наступного дня після операції 3.3.3. десятки зомбованих, загипнотизованих і затурканих масово обрали єдино істинний шлях свого життя впродовж наступних чотирьох років – служіння нашому розвитку. Деякі з них марять потрапити із зовнішньої до внутрішньої частини нас, деякі не винесуть того, що роблять в Кімнаті 107. Але вихід із системи для них уже закритий, а телефон – постійно зайнятий нашими колегами...

Ось що буває, коли замість підготовки до семінарів підсідеш на Оруела. Насправді, те, що передбачалося 3.3.3., вийшло

сподівано гарно. Ми і зустрілися, і познайомилися, і мали суперову забаву. Атмосфера була дружньою, всі гості – дуже симпатичними та цікавими. І навіть наше запізнення, неідеальна організація та повільний процес приготування чаю нікого не роздратували. Показ нашого життя зсередини вийшов саме таким, як і планувався – неформальним і непоказовим. Ми не хочемо протиставляти Себе нікому, ми просто живемо так, як відчуваємо. Ми не підтримуємо, а дотримуємось традицій, ми просто є українським студентством і ні на що більше не претендуємо. Наш світ – цілком справжній, а не гіпотетичний. Так що всі, хто пропустив 3.3.3. - welcome to the real world!

П.С. Оскільки із заповненням анкет на вступ до СБ п'ятирічний план був виконаний достроково, маємо надію, що кількісно маючки переростуть якісно у братчиків.

*Аня Воробйова*

### Як я відкривала для себе Алісу

Спочатку мені здалося, що я помилилася аудиторією: щось було в цих студентах дитяче та несерйозне. Та все ж рвучко відчинивши двері, я зробила крок у невідоме. І... не помилилась! За п'ять хвилин переді мною з напруженими обличчями сиділи справжні митці та мислителі, а в народі – члени Літературного клубу. Не те що б мені зовсім було нічого сказати, та серед цих філософських розмислів я відчувала себе тим, ким являюсь насправді – студенткою другого року навчання без елементарної "літературної" освіти. А вони продовжували... Знаходили Фройдистські мотиви, кібер-панк, навіть

елементи трансгуманізму у казці, яку я з дитинства сприймала як одну з найулюбленіших фантазій. Мова йде про "Алісу" Керолла. Я з захопленням сприймала кожну репліку, уявляючи себе через років десять, може, і я так зможу? Найбільший парадокс у тому, що мені справді сподобалося, і наступного разу я знову туди піду, і колись, можливо, і не завтра, і не післязавтра я-таки стану повноцінним учасником дискусії Літклубу. Тож не втрачайте унікальну можливість раз на два тижні з цікавістю та користю провести дві годинки. Розвиваймося бо ми того варті!

*Sky*

Все в житті повторюється, наша доля нагадує безкінечну спіраль, яку легко передбачити, але неможливо змінити. Так безперспективно і похмуро я починаю статтю, у якій малася привітати Вас, шановні читачі, з виходом нового номеру "Могиллянської Криці". Мабуть, ще говорить в мені сум за літом, що так швидко промайнуло, проте сумувати не варто, адже до наступного лишилося "тільки" 7 місяців. Тримайтеся! Та оскільки осінь ще ніхто не скасовував, вітаю Вас з (вже, сподіваюсь, закінченою) акліматизацією, нехай цього року Ви встигнете зробити все те, з чим не склалося минулого! Ми, в свою чергу, будемо широкі раді бачити та читати Ваші статті про важкі студентські будні, будемо намагатися тримати вас у курсі подій, що відбуватимуться у СБ. Тож будемо плідно співпрацювати!!!!

P. S. Ідеї, статті, пропозиції, критику і т. д. "мильте" на [sky-dt@yandex.ru](mailto:sky-dt@yandex.ru)

*Ваш ГолРед*

## Відпрацювання, де ти?

Коли підходиш до дошки оголошень, розштовхуючи численних фрешів, намагаючись і собі зиркнути на заповітні оголошення про "справжню" роботу, то згадуєш і себе енну кількість років тому, коли і я так само задумливо вивчала оголошення із заповітним словом – відпрацювання.

Ще задовго до вступу в Академію, передбачливі студенти все з'ясували про потенційні можливості відпрацювання благодійного внеску, з вуст старших товаришів це начебто виглядало дуже просто: всі, хто прагне відпрацювання, знайдуть його, мало того, здавалося, ніби усі департаменти чекають-не дочекаються, поки недосвідчені фреші прийдуть до них. Трохи інакше все стало у вересні, коли потреба знайти відпрацювання стала нагальною. Не знаю, як у кого, а мені було байдуже, де відпрацьовувати, аби тільки підписати таку омріяну і таку далеку угоду. Як тільки видавалися вільні десять хвилин, я знов і знов набридала методисткам, старшокурсникам та й просто тим, хто на мою думку і на їх нещастя міг мені допомогти. Від дошок оголошень мене взагалі важко було відірвати, я думаю, майже неможливо знайти такий відділ НаУКМА, куди б я не віднесла своє резюме. Зараз це все згадується, як жарт, як далекі, але кумедні часи, мабуть, теперішнім першокурсникам ці проблеми – серйозніші.

Зовсім нещодавно я спілкувалася з двома милими першокурсницями, вони зацікавлено розпитували, де можна знайти "прикольне" відпрацювання, яке не соромно буде занести в своє CV. Наступного разу, коли я зустріла цих дівчат, у них був такий до болю знайомий погляд загнаного звіра... шукали, мабуть, відпрацювання. Отож, хочеться побажати всім студентам знайти те, що їм буде близьким і цікавим. Хоча для деяких щасливців ця проблема була вирішена і корисно, і цікаво...

Історія № 1 *Чи можна відпрацьовувати в Почайній і чим це загрожує*

Трохи більше, ніж рік тому я переборював свій патологічно-споконвічний фрешівський страх і вперше переступив поріг аудиторії № 229, що у першому корпусі. Про цю кімнатку Могилою йде своєрідна слава, що й не дивно, бо принаймні тричі на тиждень звідти долинали гучні звуки, в яких інколи можна впізнати хорівий спів. Річ у тім, що саме тут "прописана" славетна, самодіяльна і непередбачувана, молода і нахабна, зрештою, питома могилянська хорова капела "Почайна".

Після нетривалого "музогляду" я був приблизно розквартирований в баритони. Що було далі я, з вашого дозволу випущу, скажу лишень: коли я в той вечір вертався додому, я був 100% впевнений, що такого ангельського співу я ще ніде й ніколи ТАК не чув. Поясню, що я маю на увазі під ТАК – втім, ви й самі розумієте – одне діло, коли хор на сцені, а ти в партері, і зо-о-овсім інше – коли ти там, всередині. Дах зриває, він злітає й розчиняється серед зірок.

От чого це я забікав про зірки. Всі, хто мають стосунок до Почайної і не мають ескапістських нахилів, змушені офірувати, а простіше – віддавати цьому своєму покликанию в середньому дев'ять годин на тиждень (по три години з перервою щосередини, щоп'ятниці і щонеділі). Це навіть добре – як киянин скажу: вечірній Київ набагато кращий за денний.

Ще одна жертва мистецтву – це ксерокопіювання нот. Річ у тім, що наша Alma Mater фінансує власний хор мінімально,

тому дуже рідко буває, щоб якісь ноти ви отримали "на роздачі", ще й у читабельному стані. Але, чесно, воно варте того. Речі, що їх співає наш хор є часто унікальними в своєму роді та й взагалі, куди приємніше співати із власним примірником партитури.

Попервах для мене фантастичним було те, що для співу в Почайній необов'язково знати нотної грамоти. Але, хоч, як я зрозумів, репертуар хору щороку стає все сучаснішим і складнішим, навіть абсолютні музичні фрешмени незчуються, як будуть "шпарити" по партитурі незгірш від старшаків. Це навіть не питання часу.

В тому, що Почайна – такий класний хор (а він, повірте мені, дуже класний хор, хоч це й суперечить законам логіки), основна заслуга належить Олександрові Івановичу Жигуну (Для довідки: Жигун О.І., він же Маестро – керівник і диригент капели, а також народного чоловічого хору "Чумаки", людина до повної екзальтації віддана своїй справі, до того ж дуже патріотична). Саме його безпосередній диригентський стиль і "дикий" запал – це те, що тримає купу увесь хор і робить з нього щось високомистецьке. Визначною є і його відданість хористам – якщо ви співатимете в його хорі, пан Олександр стінку проб'є, а буде вам відпрацювання, автомат на іспиті, коли такий співпадає з гастролями – власне, він буде з вами до решти чесним і вимагатиме взаємності.

Банально, але як на мене, Почайна – це чи не єдиний спосіб найкращого поєднання приємного з корисним (в контексті відпрацювання), до того ж це неабияка вельми цікава тусівка, завжди відкрита для вас. Тож якщо справді хочете отримати задоволення від Академії – Почайна є місцем саме для вас.

Але є й інший погляд, або, якщо хочете, вихід – для тих, хто не може (або не бажає) вивчати різні – там "ля" і "до".

Історія № 2 *Про користь знайомств та про вічну надію*

Із відпрацюванням на всіх трьох роках навчання у мене якась історично не складалося. Благодійні внески до фонду "Відродження НаУКМА" я не сплачувала (ну, не дуже я позитивно ставлюся до "примусово-добровільного" благодійництва), тому що все-таки відпрацьовувала. А не складалося з цим у мене тому, що мої "відпрацьовки" резюме не прикрасять (а гарненько-забите CV є амбітним прагненням майже кожного могилянського фреша), та і спосіб, у який я знаходила їх, честі моїм здібностям не робить. На першому курсі мене взяли на відпрацювання тільки завдяки банальному знайомству. На другому році я вже "подавала" сама, шукала чогось цікавого, але - до ВМС я ще не доросла, а відпрацювання у відділі PR закінчилось фіаско (моїм, ясна річ). Другий курс я знову просиділа у знайомому відділі свого "знайомого". Цього року захоплююче-перспективне відпрацювання мені не загрожує, бо буду я розклеювати оголошення "Освітніх студій НаУКМА" та рекламувати Могилу по школах. Але зацікавленість резюме у мене закономірно перемістилась на те, що є у мене всередині (голови та серці). До того ж, що є найголовнішим, це відпрацювання я надібалала сама, бо в Могилянці нарешті прищеплюється цивілізоване, тобто відкрите рекрутування: оголошення, співбесіди, конкурс. А тому є надія, що залишки "совдепії" – знайомства – відінуть, і в ЖСС не будуть здивовано-недовірко кидати фрешам: "Як, ви перший курс, а уже знайшли? Так швидко і на всі 200 годин? Х-м-м-м-да-а-а."

P.S. А я зараз дуже чесно випрацьовую, точніше вибігую, свій добровільний внесок і чекаю на відповідь про співбесіду із того ж ВМС (а раптом я доросла...)

Василь Жук, Аня Воробйова

Головний редактор: Тарадай Дар'я

Верстка: Жук Василь

Редакційна рада: Матвійчук Надія, Салова Тетяна

## Про сумне... або "Фізра" по-нашому

Академія – ВНЗ. поза сумнівом особливий і різниться в кращий бік від багатьох інших, однак і в нас є свої проблеми, про які варто говорити й намагатися їх розв'язувати. Мені, як студентці другого курсу, особливо наболіло питання фізкультури, при чому не лише самі заняття, а й те, в яких умовах відбувається увесь фізкультурний процес. Той, хто хоч раз побував

в жіночій роздягальні на стадіоні (станція метро "Арсенальна"), навряд захоче туди повернутися. Купа спітнілих дівчат не можуть розминутися одна з одною через брак місця, а новоприбулі "активістки" тиснуть на тих, котрі ще не встигли знайти свої розтикани по кутках й вузьких лавах речі й переодягтися. А про те, щоби відправити десь свої природні потреби чи то - ба - таку розкіш, як прийняти душ після тренування, не може бути й мови. На стадіоні ви цього не дочекаєтеся. До того ж слід зі щонайбільшою можливою після пари фізкультури швидкістю мчати в КМА – на вас же чекає наступна пара! Не треба бути генієм, щоб зрозуміти, як виглядає і почувається людина, котра з'їздила після англійської на другу пару "фізри", а потім повернулася ще на третю й, скажімо, п'яту пару до Академії.

Однак якщо ви думаете, що антисанітарні умови в роздягальні – найгірше лихо, яке спіткає студентів нашого престижного прозахідного ВНЗ на парах «фізри», то ви глибоко помиляєтеся. Виявляється, краще мати хоча би якусь роздягальню, аніж не мати її взагалі! Уявіть, ваша остання пара (фізкультура) нарешті скінчилася. Змучені й потомлені, ви з надією поглядаєте в бік роздягальних дверей, однак тут виявляється, що роздягалку – вашу муку й останню надію – вже зайнято дітлахами з якоїсь спортивної секції, а їхній тренер зовсім не збирається нехтувати заради купи спітнілих почервонілих дівчат інтересами своїх вихованців. При цьому ваш викладач фізкультури преспокійно заявляє, що, мовляв, доведеться перевдягатися просто неба. Тепер, окрім фізичних навантажень, у дівчат з'являється ще один привід

почервоніти: зі сходинок майданчику другого поверху недосяжної роздягалки на їхнє перевдягання (тобто знімання штанів і футболок), посміхаючися й покурюючи дешеві цигарки, дивляться кілька невідомих дядьків. Я, щоправда, не спогадала ще й про хлопців, деякі з котрих також не проти «поприколловатися» над напівголими однокурсницями.

Враховуючи, з яким небажанням викладачі дозволяють студентам відвідувати не свої пари фізкультури, цілком зрозуміло, що далеко не всі студенти прагнуть принижуватися, а тому пропускають пари, а потім мають проблеми в кінці триместру.

Однак, можливо, перейшовши до теплого залу, студенти позбулися всіх проблем і не мають нарікати? Якби ж то так! Дівчача роздягальня в третьому корпусі не набагато просторіша за стадіонну, а мийник, душі й туалет, про існування котрих за зачиненими на замок дверима дівчатам достеменно відомо (одного епохального разу ті двері виявилися незамкненими!), недоступні. Складається враження, що

вони існують для санітарної комісії, а не задля створення для студентів елементарних умов гігієни. А про відсутність звичайного мила в КМА вже не хочеться й згадувати!

Думаю, не так уже й складно створити гідні санітарні умови для студентів і викладачів. До того ж для багатьох студентів «фізра» перетворилася на катівню, в якій принижують честь і гідність студента. Ви не знайдете більш непоступливих і закоснілих викладачів в Академії, які функціонували би за принципами солдатчини й радянщини, ніж на кафедрі фізкультури. Вони ніяк не можуть зрозуміти, що КМА – не фізкультурний інститут, не хочуть пригадати, яким чином вони свого часу склали історію КПРС та політекономію, як вони списували й принижувалися. Мабуть, саме тому тепер вони намагаються на парах «фізри» провести через подібне студентів.

Надія Матвійчук



# “Великий гуру” - Кашпіровський

Приїзд такої неординарної людини не міг пройти тихо і непомічено. Вже з перших днів виступів ККЗ “Україна” був заповнений охочими вилікуватися від недугів, на які медицина не знайшла відповіді. Дійства, що відбувалися в кіноконцертній залі, неодноразово висвітлювалися ЗМІ, і тут як тільки не називали (чи обзивали) Кашпіровського: “великий гуру”, людина-Бог, лікар майбутнього, могутній екстрасенс (хоча самому Кашпіровському не подобається коли його так називають, це ніби як принижує його справу). Після таких гучних повідомлень ЗМІ було б просто нерозумно з мого боку не побувати на одному з виступів. Знаєте, такий шанс випадає не завжди: Кашпіровський рідко виступає безкоштовно, а платити за одну тільки цікавість до такої людини не було ніякого бажання.

Виступ мав початися о шостій, та як у великих зірок все почалося з запізненням під бурхливі оплески несамовитих глядачів. Декорації на сцені були мінімальні: стіл, стілець і мікрофон, та це не завадило справити велике враження на присутніх. Спочатку на сцену вийшли всі ті, хто сцілювся завдяки таланту Кашпіровського, а таких було не мало, повірте. І тут у мене закралася підозра, що це все зрежесовано і хвороби не справжні, та зважаючи на облаштування сцени та саму організацію виступу, ці люди наврядчи могли бути підставою: занадто все було несподівано. Та все ж таки все одно був маленький сумнів що тут щось не те-то ж я напружено вдивлялася в сцену і гадала що ж буде далі... Під час виступу поміж рядами постійно ходили люди, які продавали портрети, аудіо- і відеокасети з концертами Кашпіровського. Та все це добро ніхто зрозуміло задарма не пропонував, бо в кожній з цих речей є сила і міць, які надав сам Кашпіровський, а це вже серйозні речі за які треба платити. Потім наш цілитель викликав на сцену тих, у кого були проблеми з диханням. На цей заклик одразу ж піднялися багато людей і мужній охороні (яка складалася з двох людей) було непереливки, та вони міцно трималися і їм вдалося-таки зупинити цей наступ на сцену до великого Кашпіровського. Потім тих, кому пощастило вибігти, попросили довіритися і нічого не боятися, бо з ними сам Цілитель. Люди почувалися дуже спокійно і

впевнено, і буквально через декілька хвилин - вони щасливі спускалися в зал. Операція зі сцілення пройшла швидко: Кашпіровський опускав пальці у вогонь і масажував ніє, і після цього люди вже дихали на всю силу. Найефектніший в цій операції був момент, коли Кашпіровський одним дотиком руки валив людей на підлогу, і вони, не знаю, чи то впадали в сон, чи просто підкорялися силі.

Все це, звичайно, було дуже дивно, незвично та разом з тим цікаво. Після цієї сцени мені здалося, що виступ підходить до свого завершення, бо сцена з вилікування як найкраще підходила для закінчення, та я помилилася найважливіша частина вечору була попереду.

Несподівано в залі почала грати музика, шось в душі “Era”, і Кашпіровський почав розповідати про

суть свого методу. Все зводилося до такого: для того, щоб вилікуватися не обов'язково і не треба вірити в талант Кашпіровського: треба цінувати свій організм і розуміти його: саме організм і є тією панацеєю, яку шукають вже стільки років: Кашпіровський є тією людиною, яка вміє “спілкуватися” з організмом, і завдяки цьому лікувати людей. Проголошуючи ці істини, Кашпіровський визначив свій метод як певне вчення, що дарує всім

звільнення від хвороб (до речі, дуже не погано, а Ви як думаєте?). Після цього Цілитель оголосив, що вечір закінчується і одразу ж вийшов за лаштунки, глядачі потихеньку почали виходити на свіже повітря, міцно тримаючи в руках портрет Кашпіровського...

Виступ Кашпіровського не залишив мене байдужою, навіть можна сказати вразив мене: не кожен день бачиш, як людей виліковують від страшних хвороб, якими люди хворіли роками. Багато людей, присутніх на виступі, дуже шанують Кашпіровського і ставлять його на рівні духовного вчителя, який вчить як жити і не хворіти. Я, звичайно, не записалася у фан-клуб великого вчителя, та істини, проголошені на вечорі і Кашпіровський як особистість мені дуже подобаються. Так що запрошую всіх познайомитися з талантом цієї людиною і його вченням, повірте, ви не залишетесь байдужими!

Марічка

